

Дж. К. Роулинг - „Вакантен пост“

Неделя

Бари Феърбрадър нямаше никакво желание да излизат за вечеря. Цял уикенд го мъчеше главата, а на всичко отгоре гонеше и срока за редакционното приключване на местния вестник.

Но по вдървеното и необщително поведение на съпругата му по време на обяда бе заключил, че картичката му за годишнината от брака им не бе смекчила престъпното му усамотяване от сутринта в работния кабинет. Не помагаше и фактът, че пишеше не за някой друг, а за Кристъл, която Мери, въпреки всичките си твърдения, никак не обичаше.

– Изгарям от желание да те изведа някъде на вечеря, Мери – излъгал бе той, за да стопи леда. – Деветнайсет години, деца! Деветнайсет години, а майка ви изглежда по-хубава от всякога.

Мери поомекна и му се усмихна, при което Бари се беше обадил в голф клуба – хем беше наблизко, хем със сигурност щяха да им запазят маса. Стараеше се да създава поне дребни удоволствия на жена си, особено откакто беше осъзнал, че след близо две десетилетия съвместен брак редовно я разочароваше по отношение на по-важните неща. Не че го правеше умишлено. Просто двамата имаха коренно различни възгледи по това, кое е най-важното в живота.

Четири деца на Бари и Мери отдавна бяха надраснали възрастта, в която да се нуждаят от гледачка. Бяха зяпнали в телевизора, когато за последен път си взе довиждане с тях; единствен Деклън, най-малкият, се извърна, погледна го и махна с ръка за сбогом.

Главоболието не спираше да блъска зад ушите му, докато изкарваше колата на заден ход от дворната алея и подкара през симпатичното им градче Пагфърд, където се бяха преместили след сватбата. Спуснаха се по „Чърч Роу“ – стръмната улица, по чиито две страни се редяха най-скъпите къщи в цялата си викторианска пищност и солидност, свърна покрай псевдоготическата черква, в която навремето гледаха двете им близначки в мюзикъла „Йосиф и фантастичната му пъстра дреха“, и прекоси площада, откъдето ясно се виждаше черният скелет на порутеното абатство – доминантата в силуета на градчето, кацнала на върха на хълма и сливаща се с теменуженото небе.

Въртеше волана по познатите му завои, но в главата му се въртяха единствено неминуемите грешки, допуснати от бързане да довърши дописката, която току-що бе пратил по имейла до редакцията на „Ярвил енд Дистрикт Газет“. Трудно му се удаваше някак си да предаде в писмен вид словоохотливостта и чара си.

Голф клубът бе на някакви си четири минути път от площада, току зад онази граница, в която градчето правеше последните си издихания под формата на стари селски къщи. Бари паркира микробусчето пред клуб-ресторанта „Бърди“ и изчака за секунда до автомобила Мери да си мацне пак червило. Хладният вечерен въздух погали лицето му. Загледа как контурите на голф игрището се разтапяха в здрача и се запита защо всъщност продължава да поддържа членството си. Слаб играч беше – и замахът му не струваше, и хендикапът му беше висок. Да не говорим колко много други неща му запълваха времето. Не помнеше друг път така да го е боляла главата.

Мери угаси лампичката над огледалцето на сенника, слезе и затвори вратата. Бари натисна вграденото в ключодържателя бутонче за автоматично заключване; токчетата на жена му затракаха по асфалта, системата за заключване на автомобила изписука, а Бари си рече, че може и да спре да му се повдига, след като похапне.

В този миг мозъкът му се разцепи от неизпитвана никога дотогава болка, сякаш през главата му премина топуз за рушене на сгради. Почти не усети как се охлузиха коленете му, когато опряха в студения асфалт; черепът му се обля в огън и кръв; агонията бе непоносима, при все че му се наложи да я понесе, тъй като все още му оставаше минута до пълното забвение.

Мери изпищя – и не спря да пищя. Откъм бара дотичаха неколцина мъже. Един се върна на спринт да види дали в сградата не е останал някой от пенсионираните лекари, които членуваха в клуба. Като чуха суматохата, съпружеската двойка познати на Бари и Мери зарязаха ордьоврите си и хукнаха да помогнат с нещо, ако могат. Съпругът повика по мобифона 999 „Спешна помощ“.

На линейката ѝ бяха нужни двайсет и пет минути, тъй като идваше от съседния град Ярвил. Когато най-сетне синята ѝ пулсираща светлина обля мястото на събитието, Бари лежеше неподвижен и нереагиращ с глава в локвата, която бе повърнал; до него клечеше Мери с разкъсан на коленете чорапогащник, стискаше ръката му, ридаше и шепнеше името му.